

[Tom Behnke]

Begrundelse

Spørgsmålet tager udgangspunkt i den aktuelle Blekingegadesag, hvor domstolen og nævningene frikendte de fire, der havde været i bilen under Købmagergaderøveriet, for drabet på en ung politibetjent.

De fire personer i flugtbilen har alle med overvejende sandsynlighed vidst, at der var våben og grov ammunition i bilen, og at dette skulle bruges til at skyde sig fri i en klem situation.

Alle fire har således med overvejende sandsynlighed haft den onde vilje (forsæt) til gerningen.

Nævningene og domstolene har sandsynligvis undladt at dømme de fire for medvirken til drabet, da man ikke med sikkerhed kunne udpege drabsmanden.

Spørgeren finder, at uanset om der kan udpeges en konkret gerningsmand til en konkret gerning, så må alle medvirkende inklusive den konkrete ukendte gerningsmand kunne dømmes for medvirken til gerningen, jf. straffelovens § 23.

Svar (21/5 91):

Justitsministeren (Engell):

Det er en udbredt misforståelse, at strafansvar for medvirken til en forbrydelse forudsætter, at der kan udpeges en bestemt gerningsmand til forbrydelsen.

Efter straffelovens § 23 er medvirkensansvaret selvstændigt, det vil sige uafhængigt af, om den eller de andre medvirkende eller en eventuel hovedgerningsmand kan identificeres. Strafansvar forudsætter alene, at vedkommende person beviseligt har foretaget en handling (medvirkenshandlingen) med den fornødne subjektive tilregnelser. Er der tale om et forsætsdelikt, kræves således forsæt til, at forbrydelsen realiseres.

Spørgsmålet om betydningen af bevistvivl drøftes af Stephan Hurwitz, Den Danske Kriminalret, Almindelig del (4. udg.) p. 176-177. På det anførte sted bemærker Hurwitz følgende:

»Har f.eks. en flerhed af personer ved samme lejlighed angrebet en person A med døden til følge, kan det stille sig helt klart, at det er et bestemt knivstik eller et bestemt skudsår, der har virket som dødsårsag, men spørgsmålet er:

Hvem af de flere mulige skyldige har tilføjet netop dette sår? Dette spørgsmål er principielt forskelligt fra kausalitets- og adækvansspørgsmålet. Foreligger der en indbyrdes samvirken, som pådrager hver enkelt ansvar som medvirkende til det samlede resultat, får spørgsmålet ingen videre betydning. Men har de pågældende handlet uafhængigt af hinanden, bliver dets besvarelse for så vidt afgørende for svaret, som kun den af dem kan straffes for fuldbyrdet forbrydelse, i forhold til hvem tilstrækkeligt bevis foreligger for, at netop han er ophavsmand til den indtrådte skade. At enten B eller C må have affyret det dræbende skud, kan ikke medføre, men må tværtimod udelukke, at nogen af dem anses for skyldig i fuldbyrdet, forsættligt drab, så længe et sådant alternativ står åbent. Solidarisk strafansvar for personer, der handler uafhængigt af hinanden, anerkendes ikke. Bortset herfra må det imidlertid erkendes som praktisk uundgåeligt, at kravet til graden af bevis for kausalitet og adækvans påvirkes nedefter under hensyntagen til grovheden af det sigtede udviste uforsvarlige forhold.«

Spm. nr. S 546

Til *skatteministeren* (14/5 91) af:

Jens Thoft (SF):

»Er ministeren enig i, at de relativt komplicerede regler i § 5 i lov om nedslag i skatteansættelsen for renteindtægter m.v. har det reelle formål at stille ægtepar mest gunstigt i forhold til skatteberegningsreglerne, uanset hvorledes deres faktiske renteindtægter er fordelt mellem ægtefællerne efter skattelovgivningens almindelige regler, og uanset hvorledes de fordeles på ægtefællernes selvangivelser?«

Begrundelse

Ved ændringerne i reglerne om nedslag for renteindtægter i forbindelse med skattereformen i 1986 blev reglerne tilstræbt udformet således, at i de tilfælde, hvor et ægtepar – hvor begge ægtefæller opfyldte aldersbetingelserne, men kun én ægtefælle havde indkomst under aftrappingsgrænsen – havde renteindtægter, blev nedslaget beregnet, så der fremkom det mest gunstige resultat for ægtefællerne, uanset hvorledes de to ægtefællers faktiske renteindtægter var fordelt og selvangivet fordelt.